

НЕ
ТУЖ

И НЕ
СЕГА

ДЖИЛИАН МАКАЛИСТЪР

И
Т
И
С
И
Т

ДЖИЛИАН МАКАЛИСТЪР

Превод от английски
Майре Буюклиева

beni
TORIAL
София, 2023

Всички права на български език са запазени.
Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея
под каквато и да било форма е забранено
без писменото съгласие на издателство Venitorial.
Благодарим Ви, че купувате легално издание на книгата
и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права.

WRONG PLACE WRONG TIME
Copyright © Gillian McAllister, 2022
All rights reserved.

Не тук и не сега
© Майре Буюклиева, превод от английски, 2023
© Биляна Славкова, *Kontur Creative*, дизайн на корицата, 2023
© Venitorial, издател, 2023

ISBN 978-619-7639-33-9

На Фелисити и Луси: бих искала да сте
мои агентки във всяка мултивселена

Hello to my Bulgarian readers!

I really hope you enjoy Wrong
Place Wrong Time!

Happy reading 😊

Gillian

Привет на българските ми читатели!

Наистина много се надявам „Не тук и не сега“
да ви хареса!
Приятно четене :)

Джулиан

ДЕН НУЛЕВ, веднага след полунощ

Джен се радва, че тази вечер часовникът се връща назад. Спечелен час, допълнително време, което да прекара в преструвки, че не чака сина си.

Сега, когато вече е минало полунощ, официално е трийсети октомври. Почти Хелоуин. Джен си казва, че Тод е на осемнайсет, септемврийското ѝ бебче вече е мъж. Може да прави *каквото си поиска*.

Прекара по-голямата част от вечерта да издълбава неумело тиквата. Сега я поставя на перваза на панорамния прозорец, който гледа към алеята пред къщата, и пали свещичката. Направи я по същата причина, поради която правеше повечето неща — защото имаше чувството, че е длъжна, — но тиквата всъщност е красива по свой особен, недодялан начин.

Чува стъпките на съпруга си Кели на горния етаж и се обръща да го погледне. Не е типично да е буден по това време, той е чучулигата, а тя — славеят. Той излиза от спалнята горе. Косата му е разрошена, синкавочерна в сумрака. Няма и една дреха по себе си, само лека, закачлива усмивка, която изниква от крайчеца на устата му.

Спуска се по стълбите към нея. Татуировката на китката му улавя светлината, вписаната в кожата му дата, моментът, в който твърди, че е разбрал, че я обича: пролет 2003. Джен оглежда тялото му. Едва няколко косъмчета на гърдите му са побелели през последната година, четиресет и третата му.

— Явно си била заета? — Той сочи към тиквата.

— Всички вече са си направили — оправдава се неубедително Джен. — Всички съсед.

— На кого му пука? — отвръща той. Класически Кели.

— Тог още го няма.

— Рано му е — казва той. Мекият уелски акцент едва се долавя в думите му, гъхът му сякаш се опитва да преодолее планинска верига. — Не е ли един през нощта? Вечерният му час.

Типичен разговор помежду им. Джен се тревожи твърде много, Кели може би твърде малко. Още щом си го помисля, той се обръща и ето: съвършеният му, абсолютно великолепен задник, който тя обича вече двайсет години. Връща погледа си към улицата, търси Тог, а после отново поглежда Кели.

— Така и съседите могат да ти видят задника.

— Ще го помислят за втора тиква — хуморът му, както винаги бърз и остър като бръснач. Шеги и закачки. Силата им винаги е била в това. — Игваш ли в леглото? Не мога да повярвам, че „Мерилокс“ е готова — добавя той и се протяга. Занимаваше се с възстановяването на викторианската теракотена настилка в една къща на „Мерилокс Роуд“ цяла седмица. Работеше сам, точно както обича. Слуша подкаст след покаст и почти не се среща с хора. Сложен, някак неудовлетворен, такъв си е Кели.

– Разбира се – казва тя. – След мъничко. Просто искам да се уверя, че се е прибрал цял.

– Всеки момент ще цъфне с джонер в ръка – махва Кели с ръка. – Картофките ли ще му откраднеш?

– Стига – усмихва се Джен.

Кели смизва и се оттегля в спалнята.

Джен отново безцелно из къщата. Мисли за делото в службата, двойка в развод, която спори главно за порцелановия сервиз, но в действителност заради предателство, разбира се. Не биваше да го поема, вече има над триста дела. Но при първата им среща госпожа Вишар я беше погледнала и беше казала: „Ако му дам тези чинии, ще съм изгубила и последното нещо, което обичам“, и Джен не можа да устои. Искане да не я беше грижа толкова много – за развеждащи се непознати, за съседите, за проклетите тикви, – но я е грижа.

Прави си чай и го носи пред панорамния прозорец, за да продължи наблюдението. Ще чака колкото се наложи. И двете фази на родителството – когато са новородени и когато са почти възрастни – са белязани от липсата на сън, макар и по различни причини.

Купиха къщата заради този прозорец точно в средата на триетажната сграда.

– Ще гледаме отгоре като крале – беше казала Джен, докато Кели се смееше.

Взира се в октомврийската мъгла и ето го най-после Тод, крачи по улицата. Джен го вижда точно когато настъпва лятното часово време и часът на телефона ѝ се сменя от 01:59 на 01:00. Скрива усмивката си: благодарение на връщането на часовника всъщност не е закъснял. Такъв си е Тод, намира лингвистичните и семантичните уловки

при оспорването на вечерния час за по-важни от причината за наличието му.

Носи се нагоре по улицата. Кожа и кости е, това момче не качва килограми. Коленете му стърчат остро изпод гънките, докато крачи. Мъглата е безцветна, гърветата и тротоарът — черни, въздухът — прозрачнобял. Свят в сиво.

Улицата им — в края на Кросби в Мърсисайд — е неосветена. Кели монтира лампа в стил Нарния пред къщата. Изненада я с нея — от ковано желязо, скъпа, представя си няма как си я е позволил. Включва се, щом засече движение.

Но... чакай малко. Тог сякаш е видял нещо. Спира на място и присвива очи. Джен проследява погледа му и също го забелязва: някой бърза от отсрещната страна на улицата. По-възрастен от Тог, много по-възрастен. Личи си по тялото, по движенията му. Джен забелязва подобни неща. Открай време. Затова е толкова добра адвокатка.

Опира пламналата си длан в стъклото на прозореца.

Нещо не е наред. Всеки момент ще се случи нещо. Джен е сигурна, без да може да го назове с точност; някакъв инстинкт за опасност, какъвто те обзема около фойерверки, железопътни прелези и на ръба на пропаст. Мислите препускат из главата ѝ като щракането на фотоапарат, една след друга, една след друга.

Оставя чашата на перваза, вика Кели, после хуква по стълбите, прескачайки по две наведнъж, а раираната черга граска босите ѝ стъпала. Нахлузва обувките, поспира за миг с ръка на металната топка на вратата.

Какво — какво е това чувство? Не може да го обясни.

Някакво дежавю? Толкова рядко ù се случва. При- мизва и усещането изчезва, неуловимо като дим. Какво беше това? Ръката ù на месинговата топка? Жълтата светлина от лампата навън? Не, не може да си спомни. А и вече изчезна.

— Какво? — пита Кели иззад гърба ù, докато за- вързва колана на сивия си халат.

— Тог... той... той е навън... с някого.

Изхвърчат през вратата. Есенният хлад веднага прониква под кожата ù. Джен хуква към Тог и непоз- натия. Но още преди да осъзнае какво се случва, Кели е извикал:

— Спри!

Тог бяга и за секунди вече е пред непознатия, и го е награбил за якето с качулка. Готви се за сблъсък, раменете му се надигат, телата им се устремя- ват едно към друго. Непознатият бърка в джоба си.

Кели бяга към тях с паникьосан вид, очите му се стрелкат наляво, надясно, нагоре, надолу по ули- цата.

— Тог, не! — вика той.

И тогава Джен вижда ножа.

Адреналинът обостря зрението ù, докато наб- людава случващото се. Бързо, чисто намушкване. А после всичко се забавя неимоверно: движение- то на отдръпващата се ръка, грехата, която се противи, но сетне освобождава ножа. Заедно с острието пред погледа ù се появяват две бели перца, които се понасят безцелно в мразовития въздух, като снежинки.

Джен се взира в кръвта, която започва да пръс- ка във всички посоки, огромно количество. Явно е паднала на колене, защото усеща как дребните ка- мъчета от алеята се впиват в кожата на капачки- те ù. Тя го подхваща в скута си, отваря якето му,

усеща топлината на кръвта, която се излива върху ръцете ѝ, между пръстите ѝ, по куклите ѝ.

Разкопчава ризата му. Торсът му е потънал в кръв; трите рани, наподобяващи процепи за монети в изрални автомати, изплуват и изчезват пред погледа ѝ — сякаш се опитва да види гръното на червено езеро. Кръвта съвсем се е отдръпнала от лицето ѝ.

— Не! — Гласът ѝ е натезал и задавен, когато започва да крещи.

— Джен — обажда се грезаво Кели.

Кръвта е толкова много. Тя полага мъжа на автомобилната алея пред дома им и се надвесва над него, оглежда го внимателно. Надява се да греша, но е сигурна, само за миг, че вече го няма. Начинът, по който жълтата светлина пада в очите му, е някак неестествен.

Нощта е съвършено тиха и след, струва ѝ се, няколко минути, тя се сепва и поглежда сина си.

Кели е отдалечил Тод от жертвата и го е стиснал в презръдките си. Стои с гръб към нея, а Тод — с лице, гледа я през рамото на баща си с безразлично изражение. Пуска ножа. Той издрънчава като църковна камбана, когато металът докосва замръзналия тротоар. Забърсва с длан лицето си и оставя следа от кръв.

Взира се в лицето му. Може би съжалява, може би не. Не може да прецени. Джен може да разгадае почти всекиго, но никога не е можела да разгадае Тод.

ДЕН НУЛЕВ,
малко след 01:00

Явно някой се е обадил на 999, защото улицата внезапно се озарява от сиянието на полицейските светлини.

— Какво... — обръща се Джен към Тод.

И това „какво“ казва всичко: кой, защо, какво, дявол да го вземе?

Кели пуска сина си, пребледнял от шока, но не казва нищо, което е нещо нормално за нейния съпруг.

Тод не поглежда нито нея, нито баща си.

— Мамо — казва най-накрая. Децата не търсят ли винаги първо майките си? Тя се пресяга към него, но не може да остави тялото. Не може да спре да притиска раните. Това би могло да влоши положението на всички.

— Мамо — повтаря той. Гласът му е сломен, като пресъхнала земя, която се разцепва на две. Той преханва устната си и отклонява поглед, зарейва го някъде по улицата.

— Тод — вика го тя. Кръвта на мъжа се плуска по ръцете ѝ като гъста вода от ваната.

— Трябваше — казва ѝ той, когато най-сетне поглежда към нея.

Челостта ѝ увисва от изненада. Главата на Кели се отпусна към гърдите му. Ръкавите на халата му са покрити с кръв от ръцете на Тод.

— Приятел — казва Кели, но толкова тихо, че Джен не е сигурна дали наистина е проговорил. — Тод.

— Трябваше — натъртва Тод. Издиша дълга дъря от пара в ледения въздух. — Нямах избор — казва отново, но този път с тийнейджърска категоричност. Синевата на полицейските коли пулсира все по-наблизо. Кели се взира в Тод. Устните му — побелели, останали без капка кръв — мълвят нещо без глас, може би ругатня.

Тя не откъсва поглед от него, своя син, този жесток извършител на престъпление, който обича компютри, статистика и — все още — коледната си пижама, съгната и сложена на края на леглото му всяка година.

Кели се върти в безсмислен кръг по алеята пред къщата, заровил ръце в косата си. Дори веднъж не е погледнал мъжа. Очите му са само в Тод.

Джен се опитва да запуши раните, които пулсират под дланите ѝ. Не може да остави този... жертвата. Полицията е тук, но все още няма следа от Бърза помощ.

Тод не спира да трепери, от студ или от шок, не е сигурна.

— Кои е той? — пита го Джен. Има още много въпроси, но Тод вдига рамене, не отговаря. Джен иска да го хване, да изстиска отговорите от него, но те така и не идват.

— Ще те арестуват — казва Кели с нисък глас. Към тях тича полицаи. — Виж... не казвай нищо, чу ли? Ние ще...

Можеш ли да предотвратиш убийство, което вече се е случило?

Краят на октомври, минава полунощ. Чакаш 18-годишния си син да се прибере у дома. Натът е да наруши вечерния си час, но само няколко минути по-късно това се превръща в най-малкия ти проблем. Твоят мил, умен и забавен тийнейджър намушква човек. Не знаеш защо. Не познаваш жертвата. Знаеш само, че синът ти е арестуван и бъдещето му е провалено завинаги.

За Джен всичко това не е просто вероятност. Тод, милият, умен и забавен Тод, нейният Тод наистина извърши убийство пред очите ѝ. Сега е в ареста и Джен има чувството, че никога повече няма да може да мигне.

Но когато на сутринта отваря очи, е вчера. И снощният кошмар все още не се е случил. Всяко събуждане я отвежда все по-назад в семейната история в търсене на пропуснати парченца от зловещия пъзел. Някъде, скрита в миналото, я очаква истината. И Джен няма друг избор, освен да я открие.

Цена 25 лв. | 12.80 €

www.benitorial.com

9 786197 639339

beni
TORIAL